

פרשת נצבים

- "וַתִּרְאוּ" (כט,טז) - הריש בשוא נח והתיו שלפניה בחיריק חסר, והוא מלשון ראייה לא מלשון יראה ופחד שאז היה צריך להיות בשוא נע כפי שהוא לדוגמא בפרשה הבאה "אַל־תִּירְאוּ" (לא,ו).
- "וַהֲרֹהַבְתֶּם בְּשִׁמְעוֹ" (כט,יח) - בבית לא בכף, לעומת זאת "כִּי־וַיִּרְאוּ" (כט,כז) - בכף לא בבית.
- "וַיִּרְכָּצוּ בָּו" (כט,יט) - נסוג אחור. ולרובא דעלמא השוא בבית הוא נע אפילו שהמילה מלעיל. מ"מ למאן דאית ליה דין מחצורא כאן הוא שוא נח.
- "בָּו" - הבית דגושה בדגש כבד מדין אתי מרחיק.
- "אַדְמָה וְצִבְיִים" (כט,כב) - הכתיב בשני יודין והקרי "וְצִבְיִים" בחולם מלא בצדי, ובחיריק חסר ביוד השניה.
- "מִי יַעֲלֶה־לָּנוּ הַשְּׁמַיְמָה" (ל,יב) - הלמד של "לָנוּ" דגושה מדין דחיק.
- "וַיִּקְחֶהָ לָּנוּ" - הלמד דגושה מדין אתי-מרחיק. ובפסוק שאחריו, "מִי יַעֲבֹר־לָנוּ" הלמד רפה, "אַל־עֲבֹר הַיָּם וַיִּקְחֶהָ לָּנוּ" - הלמד דגושה.
- "וַהֲשִׁתַּחֲוִיתָ" (ל,יז) - הואו השניה בחיריק ולא בצירי, והטעם הוא מלעיל.
- "הַעֲדֹתַי בְּכֶם הַיּוֹם" (ל,יט) - העין בחיריק ולא בצירי.
- "וַיִּלְדְּ בְקֶה־בָּו" (ל,כ) וכן לעיל (דברים יא,כב) - אע"פ שיש מקף ביניהם והבית היתה ראויה לקבל דגש כבד מדין דחיק או מדין אתי מרחיק,¹⁹² מ"מ כאן קבלה בידינו שהיא רפה וכ"כ המנחת שי.
- "אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְיָ לְאַבְרָהָם" - יש לבטא היטב את העין, שלא ישמע לשון שבי ח"ו כלפי מעלה, כפי שיש להקפיד בקריאת שמע בסוף הפרשה השניה.

¹⁹² ובאמת ר"י לומברוזו כתב שהבית דגושה מטעם אתי מרחיק והרב לחם הבכורים בדף מ"ב ע"ב ובסלת למנחה על פרשת עקב הביא אותו ותוספת שבגליון כ"ד אחד כתוב שהוא דגוש מטעם דחיק, ושאפשר ששניהם יש בו, גם דין דחיק וגם דין אתי מרחיק כי יש מקף וגם אין ההא שורשית, ע"ש. מ"מ נראה שדעתו של הלחם הבכורים נוטה לדברי המנחת שי, ואכן כך נקדו ב"איש מצליח" בבית רפה. וצריך לדעת שהמנחת שי לא חולק על עצם המצאות המקף.

